

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Katherine Garbera:
Határ a csillagos ég

Anne Marsh:
Titkos fantáziák

Michelle Smart:
Félreértések sorozata

Isabel Sharpe:
Szexi tanársegéd

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Katherine Garbera, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: No Limits (Harlequin, Blaze)

• *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta

© Anne Marsh, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: Teasing Her SEAL (Harlequin, Blaze)

• *Magyarra fordította:* Várnai Péter

© Michelle Smart, 2018 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: A Bride at His Bidding (Harlequin, Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Fekete Ádám

© Harlequin Books S.A., 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: If You Dare... (Harlequin, Internet Title)

• *Magyarra fordította:* Fekete Ádám

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 93. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-732-6

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Katherine Garbera:
Határ a csillagos ég

1. FEJEZET

Az ajtó kinyílt. Ace McCoy nem tudta kivenni a verandára kilépő alakot a távolságnak és a lemenő nap fénye által vetett árnyékoknak köszönhetően, de az ösztönei azt súgták, hogy a lány az. És ha szokása lett volna, nagy tétben fogadott volna, hogy most még gyönyörűbb, mint tizenhat évesen volt, amikor ő lelépett, anélkül hogy egyetlen pillantást is vetett volna a háta mögé.

Lassan megindult a ház felé. A lány apja egyszer azt mondta: csak úgy lehet előrébb jutni az életben, ha az ember leküzdi a félelmét. És Ace ugyan nem félt Molly Tannertől, de ő volt az a nő, aki egész életében kísértette. Attól, hogy tizenhárom év után újra láthatja, görcsbe rándult a gyomra.

– Jason, akarom mondani Ace McCoy – mondta Molly olyan hangsúllyal, mintha az űrhajósként használt *hívőjele* rossz ízt hagyna a szájában. – Azt hittem, többé nem teszed be a lábad erre a farmra.

Jason megállapította, hogy igaza volt. A lány szája, amely egykor túl nagynak tűnt, most telt volt, és érzéki. A szeme még mindig olyan, mint a fekete csokoládé, a szemöldöke komollyá teszi az arcát. A melle teltebb volt, mint ahogy emlékezett, a dereka karcsúbb. És a csípője – ó, egek! – gömbölyded lett. Arra ingerelte, hogy megragadja, és magához szorítsa. Ace még emlékezett, milyen érzés a karjában tartani a lányt, és a csókjára is, bár csupán egyetlen tiltott csókon osztozhattak.

– Apád miatt jöttem vissza – felelte, és levette cowboykalapját, miközben fellépett a fából készült verandára, amely végighúzódott a ház elülső részén.

Houstonban úgy érezte, ő irányít, hogy közben tartja a sorsát. De a csontsűrűség-regenerálódási probléma miatt, amit a legutóbbi repülés után derítettek ki a vizsgálatok, határozatlan időre a Földön kellett maradnia. És a mentora – aki apja helyett az apja volt – ráhagyta a farmja felét. A visszatérés a texasi Cole's Hillbe olyan volt számára, mintha visszalépett volna a múltba, amelyet a legszívesebben teljesen maga mögött hagyott volna.

– Meghalt.

– Tudom. Én...

– Ne keress kifogásokat! – szolt közbe a lány. – Mindig remélte, hogy egyszer visszajössz, és úgy tűnik, megtalálta az egyetlen módot, amivel visszahozhatott.

– A halál még tőle is elég extrém.

– Annyira váratlanul történt – felelte Molly könnybe lábadó szemmel.

Ace a vállára tette a kezét. Szüksége volt rá, hogy vigaszt kínálhasson, és hogy maga is vigaszt találhasson. Mick még csak hatvanöt éves volt, amikor terepjáró-balesetben életét veszítette.

Molly megtörölte a szemét, majd ellépett a férfi mellől.

– Megemlített téged a végakaratóban.

– Ami nagyon meglepett – felelte Ace.

– Engem is – bólogatott Molly. – Még mindig próbálom feldolgozni, hogy nincs többé.

– Hazajöttem volna a temetésre, de éppen az űrállomáson voltam.

Ace parancsnok volt a NASA-nál, és arról álmodozott, hogy ő lehessen az első űrhajós, aki a Mars-missziók előkészítéséhez nélkülözhetetlen hosszú távú küldetésekre indul. Miután visszatért az űrből, intenzív rehabilitáción esett át Houstonban, hogy visszanyerhesse az erőt és az izomtömeget, amit minden asztronauta elveszít a súlytalanságban töltött hosszú idő alatt. Egy darabig járni is alig tudott, és nem vezethetett, ezért kellett elhalasztania az utat a farmra egészen mostanáig.

– Tudom – jelentette ki Molly. – Apa büszke volt rád... Gyere be!

– Biztos vagy benne? – kérdezte a férfi.

Ebben a pillanatban szívesebben elviselte volna a több g terhelést, amit egy kilövés jelentett,

mint hogy itt ácsorogjon. Mindig is sokkal jobban érezte magát a Föld megfigyelőjeként, mint a lakójaként. Ezen a téren semmi sem változott.

– Ez a te otthonod is – felelte Molly, ezzel sarkon fordult, és eltűnt a házban, eperillatot és némi szomorúságot hagyva maga mögött a levegőben.

Bár Ace sejtette, hogy ő is hasonló hangulatot áraszt magából.

Egy hosszú percig csak állt ott, bámulta az ajtókeretet, és felidézte tizennégy éves önmagát. Amikor a farmra érkezett monoklis szemmel és felrepedt szájjal, goromba volt, és zárkózott. Akkor is Molly üdvözölte. A lány csak állt ott hosszú, gesztenyeszínű hajfonataival, és őt nézte. Amikor ő kinyögött néhány okoskodó megjegyzést, a lány helyretette, majd elvonult.

Ace attól a pillanattól fogva követte őt. Még akkor is, amikor elhagyta a farmot, beállt a seregbe, és úrhajós lett. Mollyt csak olyan férfi érthette utol, aki a csillagokat célozza meg. Be akarta bizonyítani neki, hogy több, mint az a fiatalos bűnöző, akit oly sok évvel ezelőtt megismert. Aki nem volt elég jó ahhoz, hogy megérinthesse vagy megcsókolhassa őt.

– Most bejössz, vagy nem, úrcowboy?

Ace belépett a házba. A szűnyoghálós ajtó becsapódott mögötte, és a bakancsa visszhangot vert, miközben végigsétált a folyosón a konyha felé. Amikor észrevett egy bekeretezett fotót a falon, megállt. A kép róla készült. Egyenruhát viselt rajta, és Mick büszkén feszített mellette.

Hamarabb vissza kellett volna térnie. Évekkel korábban, amikor Mick kérte. De ő félt találkozni Mollyval. Félt, hogy többet akarna a lánytól egyetlen csóknál. Pedig már tinédzserként is tudta, hogy számára nincs jövő a farmon.

A NASA nem csupán karriert adott neki, hanem egy egész életet, amire büszke lehetett, amit szeretett, és nem akarta megkockáztatni, hogy érzelmek vagy elvárások kössék meg a kezét.

Ace nem igazán tudta, ki is ő, amikor nem az űrben van. És ez a bizonytalanság most, a következő orvosi vizsgálatot megelőző három hónapos eltávozása kezdetén még inkább felerősödött benne. Szigorú gyakorlatokat irányoztak elő neki, hogy visszanyerhesse a csontsűrűségét. A Föld gravitációs mezején kívüli tartózkodás károsan hatott az emberi testre, és az orvosok gondosan figyelték Ace felépülését, hogy meggyőződjhessenek róla: a hosszú távú küldetéseken részt vevő asztronauták nem szenvednek-e majd maradandó károsodást.

– Jason? – csendült fel Molly hangja.

A férfinak fogalma sem volt róla többé, ki az a Jason. Az összezavarodott bűnöző a hadsereg és a NASA előtti időkből? A fiú, akit az anyja elhagyott, hogy boldoguljon, ahogy tud?

– Hívj Ace-nek!

Molly a szemét forgatta.

– Megpróbálom, de te mindig is Jason voltál a számomra – felelte. – Viszont nem emlékszem, hogy ennyire lassú lettél volna.

– Talán nem tudsz rólam mindent.

– Ó, ebben biztos vagyok.

– Haragszol rám valamiért? – kérdezte Ace, miközben belépett a jól kivilágított konyhába.

– Miért haragudnék? – kérdezte Molly. – Nem is láttuk egymást tizenhat éves korom óta.

– Talán éppen ezért.

A lány válasz helyett nyújtózkodni kezdett, hogy kinyithasson egy szekrényt a mosogató felett. A blúza szegélye felcsúszott, felfedve a derekán a málna alakú anyajegyet. Szitkozódva megtámaszkodott a pulton, miközben hiába próbálta elérni a Maker's Mark feliratú whiskys üveget.

Ace mögé lépett, és a derekára tette a kezét. Képtelen volt ellenállni a kísértésnek, ezért végigsimított az ujjával az anyajegyen, miközben átnyúlt a feje fölött, és levette az üveget.

Molly ijedten sikkantott egyet, majd felé fordult.

Ace belenézett a csokoládébarna szempárba, és rádöbbsent, hogy még mindig ugyanolyan hevesen kívánja a lányt, mint egykor. Letette az üveget a pultra, a kezét Molly arcára simította, majd előrehajolt.

A szájuk egy pillanatra összeért.

– Húha, helló! Azt hittem, már sosem térsz vissza ide, Ace.

A férfi hátrébb lépett, majd megfordult, hogy üdvözölje Rina Holmest, a Bar T farm házvezetőnőjét.

– Elnézést a zavarásért. Fogalmam sem volt, hogy már megkezdted a hazatérést – somolygott Rina.

– Nincs itt szó semmiféle hazatéréstől, Rina. Jas... Ace csupán segített levenni nekem apa whiskyjét. Koccintani akartunk az emlékére. Épp időben érkeztél, hogy csatlakozhass hozzánk – vágta rá Molly.

– Nekem ennél jóval többnek tűnt a dolog – felelte Rina.

A házvezetőnő az ötvenes éveiben járt, de inkább negyvennek tűnt. Vörösesszőke haját, amely a válláig ért, kiengedve hordta. Könnyen mosolygott, gömbölyded idomai voltak, és már Molly születése előtt is a farmon dolgozott. Hatalmas medvemama-ölelésbe vonta Jasont.

– Hiányoztál, Ace.

– Sajnálom, hogy nem jöhettem korábban – válaszolta a férfi.

Mollyt figyelte Rina válla fölött, és észrevette, hogy egészen picit remeg a lány keze, miközben kitölti mindhármuknak a whiskyt.

– Mick és én tudtuk, hogy te vagy a NASA feltörőben lévő csillaga – felelte Rina. – Sosem hittük volna, hogy a punk fiatakorú bűnöző egyszer Amerika hőse lesz.

– Apa hitt benne – jegyezte meg Molly.

– Igaz – bólogatott Rina, és felvette az egyik poharat. – Mickre! – mondta.

– Mickre! – visszhangozta Ace.

– Apára! – csatlakozott hozzájuk Molly, majd ivott egy jókora korty whiskyt.

Ace képtelen volt levenni a szemét a lány szájáról. Be akarta fejezni az alig megkezdett csókjukat.

Észrevette, hogy Molly is bámulja őt, amikor Rina éppen nem néz oda, de ahogy egyre több whiskyt ittak, és Mickről szóló történeteket meséltek egymásnak, a feszültség csökkent egy kicsit. És pár pillanatra Ace betekintést nyerhetett egy másfajta jövőbe: amely nem a csillagokban íródott, hanem a Földhöz kötődött. És ez kényelmetlenül érintette. Mert sokkal valóságosabbnak tűnt, mint eddig valaha.

Molly képtelen volt elaludni. Tudta, ki a hibás. Ott fekszik a folyosó végén, abban a szobában, amely kamaszkorában is az övé volt. A farm munkafelügyelőjével, Jebbel és a munkásokkal közösen elfogyasztott vacsora közben Jasonön látszott, hogy feszeng. Megválaszolta a kérdéseiket az úrhajózással kapcsolatban, de miután mindenki visszatért a szállására, valahogy elveszettnek tűnt.

Jason „Ace” McCoy.

Mindig is figyelemmel kísérte a férfi pályáját.

Néha eltöprengett azon, vajon az apja tudott-e arról, hogy ő teljesen belezúgott Jasonbe. Valószínűleg. Hiszen nem igazán rejtette véka alá a dolgot azon az utolsó közös nyáron a Bar T farmon.

Mindössze az állt közük, hogy Jason attól tartott, Molly apja nem helyeselné a dolgot. Molly pedig túl bizonytalan volt ahhoz, hogy képes legyen világosan elmondani Jasonnek, mit akar.

Felkelt az ágyból, magára kapta apja flanelköntösét, és kilépett a folyosóra.

Az éjszaka meleg volt, telihold világította meg Molly útját. Az emeleti hálószobák a folyosó egyik oldaláról nyíltak, míg a másik oldalán a padlótól a plafonig érő üvegfal biztosított kilátást a többhektárnyi legelőre, amelyet Molly ősei a magukénak nyilvánítottak, és sikeresen meg is tartottak. Egy darabig csak állt ott, és nézte a birtokot. Bármit megtett volna, hogy megtarthassa, még ha ez azt jelenti is, hogy le kell nyelnie a büszkeségét, és meg kell próbálnia kijönni Jasonnel.

Rettenetes hiányérzet gyötörte az apja halála után. Haragudott magára, amiért nem töltött elég időt vele a halála előtt. Igaz ugyan, hogy együtt dolgoztak, és együtt étkeztek Jebbel meg a munkásokkal, de soha nem ismerte őt igazán. Azt hitte, még évtizedei vannak arra, hogy feltehesse neki a kérdéseit, és meghallgathassa a történeteit.

Már messzebről látta, hogy Jason ajtaja be van csukva.

Molly emlékeztette magát, hogy ő már nem az a fiú, akit egykor olyan jól ismert.

A túlságosan is rövid csók, amit a konyhában váltottak, csak növelte az étvágyát, felébresztette benne a szenvedélyt, amely igazából sosem hunyt ki teljesen. A férfi úgyis újra elmegy. Őszintén szólva Molly maga is azt akarta, hogy elmenjen. Nem volt túl jó az irányítás megosztásában, és a gondolat, hogy Ace-szel közösen kell döntenie a farmot érintő kérdésekben, bosszantotta.

– Molly?

A lány felnézett, és látta, hogy a férfi szobájának ajtaja nyitva, és Jason ott áll kócos hajjal, egy szál farmerben. Bizsergett a tenyere, szeretne volna megérinteni.

– Haragszom rád – szólalt meg végül.

Ace megdörzsölte a mellkasát, a finom szőrszálakat és a sebhelyet, amit akkor szerzett, amikor ki akart mászni az ablakon, miután hozzájuk került.

– Azért mentem el, mert nem akartam elrontani a kapcsolatodat az apáddal – felelte.

– Ez hülyeség, te is tudod. Azért mentél el, mert féltél tőlem. Attól, hogy itt ragadsz a farmon, és sosem láthatsz semmit a határain kívül lévő világból.

Ace vállat vont, és tett egy lépést Molly felé. A lány megborzongott. Ace igazán férfias jelenség volt. Úgy mozgott, mintha az övé lenne az egész világ.

Molly azonban azt akarta, hogy az övé legyen az irányítás. Vajon Ace olyan szerető lenne, mint az álmaiban?

– Szóval...

– Egy biztos, nem lettél ékesszólóbb, mint voltál – közölte Molly, és szorosan a férfi elé lépett.

Gondolkodás nélkül cselekedett. Jason vállára tette a kezét. A férfi bőre forró volt, és feszes az érintése alatt, és őrijítően jó illata volt. Molly lábujjhegyre állt, csak a Jason vállán nyugvó kezének köszönhetően tudta megőrizni az egyensúlyát.

A férfi kihívóan felvonta az egyik szemöldökét, de egyébként nem moccan. A kérdés az volt, hogy Molly belevág-e a dologba, vagy visszakozik, mint korábban a konyhában.

– Ó, a pokolba! – A férfi szavai ott lebegtek körülöttük, miközben az ajka lecsapott a lányéra.

Ahhoz képest, hogy mindig olyan erősnek és keménynek látszott, meglepően gyengéd volt ez a száj. Lassan csókolta, mintha a világ minden ideje a rendelkezésére állna.

Pedig csak ez az egy éjszakájuk volt.

Molly tudta, hogy ellen kellene állnia neki, de képtelen volt. Már belefáradt, hogy megtagadja magától Jason McCoyt. Olyan régóta akarta őt, és most az övé lehetett, vagy legalábbis úgy tűnt.

Megbánás nélkül.

Jason keze a csípőjére simult, és közelebb húzta őt magához, miközben még mélyebbre hatolt a szájában a nyelvével, és Molly érezte, hogy tűz gyullad benne.

Elhúzódott, és Jason szemébe nézett.

2. FEJEZET

Jason szeme olyan színű volt, mint a hajnali égbolt, és Molly mindent megtett, hogy ne vesszen el benne.

– Miért vagy itt? – tette fel a kérdést. A hangjában még ott rezgett a vágyakozás.

– Hogy láthassam a földeket, és kitaláljam, mihez kezdjek veled – felelte Jason, majd elfordult, és kibámult az ablakon a tintafekete égboltra.

Molly azon töprengett, vajon most is arra vágyik-e, hogy újra ott lehessen a csillagok között. Szeretett volna többet megtudni a férfi életének erről a részéről, de nem most.

Érezte, hogy könnyek égetik a szemét. Remélte, hogy egy nap képes lesz majd szívfacsaró fájdalom nélkül gondolni az apjára, de még nem tartott ott.

– Hé, minden rendben?

Molly megrázta a fejét.

– Csak... – A hangja elfúlt a könnyektől.

– Semmi baj. Nekem is hiányzik Mick – mormolta Jason.

Mollynak húsba maróan fáj az elvesztése. Még nem állt készen arra, hogy egyedül maradjon.

Hirtelen felzokogott.

Jason halkán szitkozódni kezdett, majd magához ölelte. Nem tett semmi egyebet, csak tartotta őt, miközben a lány érzelmei utat törtek maguknak.

Mollynak fogalma sem volt, mennyi idő telhetett el, mire végre a könnyei lassan elapadtak.

– Sajnálom – mondta, miközben hátrált egy lépést.

– Ugyan. – Jason végigsimított a lány arcán, aztán felsóhajtott. – Az ittlétem másik oka, hogy van néhány egészségügyi problémám, miután egy évet töltöttem a Nemzetközi Űrállomáson, és a parancsnokom azt akarja, hogy tartsak egy kis szünetet.

– Ó! Mi a gond az egészségeddel?

– Semmi, amit egy kis idő a földi gravitációban ne hozhatna helyre. Ezt mondják legalábbis. De főleg azért vagyok itt, amit korábban mondtam. Ki kell találnunk, mit kezdjünk a farmmal.

– És az, hogy megcsókoltál... az mi volt? – szegezte neki a kérdést Molly.

Ó, szent ég, létezik, hogy megint Jason nyakába vetette magát? Mi van a férfiban, amitől neki teljesen elmegy a józan esze?

– Ketten csináltuk. Azt hiszem, ez mindig is megvolt közöttünk, de sosem szántunk időt arra, hogy a végére járjunk – mondta Jason.

Molly felvonta a szemöldökét.

– Hogy a végére járjunk?

Jason vállat vont. Mintha sejtette volna, hogy jobb, ha erre a kérdésre nem válaszol.

– Épp most ismerted el, hogy lelépsz, amint megkapod a zöld jelzést a NASA-tól – emlékeztette Molly. – Nem járunk a végére semminek.

– Talán igen, talán nem – vágta rá Jason, és közelebb lépett.

Molly érezte a testéből áradó meleget, és nehezeire esett levenni a tekintetét meztelen mellkasáról. A bal oldalán lévő sebhely mellett egy tetoválás is volt rajta: *To boldly go*. A Star Trek szállóigévé vált mondatának kezdőszavai elárulták, mi az, amit igazán fontosnak tart a férfi: *To boldly go where no man has gone before* – *Bátran haladni* arrafelé, ahová ember még nem merészkedett.

Jason tett még egy lépést felé, de Molly felemelte a kezét. Butaság volt megcsókolnia a férfit. Muszáj racionálisan gondolkoznia. A farm anyagi gondokkal küszködött már évek óta, erre kell összpontosítania.

Nem azon töprengeni, milyen lenne végigfuttatni az ujját Jason tetoválásán.

– Mire gondolsz? – kérdezte a férfi.

– Semmire.

Semmire? Tényleg?

Intelligens nő volt, a megjegyzéseitől gyakran elállt a férfiak szava, de Jason közelében ismét úgy érezte magát, mint egy tizenhat éves, szerelemtől megrészesült kamasz lány.

– Nos, nem olyasmire, amiről beszélni akarok veled – ismerte be. – Ma éjjel nem vagyok önmagam. Szeretnék kicsit megfedekezni a gondjaimról.

– Két választásunk van – felelte Jason.

– Csak kettő?

– Kettő, ha nem akarunk bajba kerülni – pontosított a férfi.

Volt egy kis pajkosság az arckifejezésében, aminek láttán Molly rádöbbsent, hogy már nagyon régen nem ugratta senki. Mindenki úgy kezelte, mintha törékeny lenne, mióta meghalt az apja.

– Hallgatlak.

– Kivehetjük a szekrényből azt az üveg Maker's Markot, és kiihatjuk fenéig.

– Vagy?

– Vagy felnyergelhetjük a lovakat, és követhetjük a holdat, amint végighalad a pályáján. Ha jól emlékszem, régen ez volt az egyik kedvenc elfoglaltságod.

Molly nyelt egy nagyot.

Hogy lehet az, hogy az egyetlen ember, aki igazán ismeri, éppen az, akivel tizenhárom éve még csak nem is találkozott?

– Lovagoljunk!

– Jó választás. Találka az istállónál tíz perc múlva?

Molly bólintott. Nem gondolkozott. Magára kapta kedvenc farmerjét és cowboyosizmáját. Lófarokba kötötte a haját, és kísértelt az éjszakába.

Az istálló semmit sem változott, mióta Jason tinédzser korában először járt itt. Széna- és kukoricaillat köszöntötte, amikor belépett. Egy szűk folyosó futott végig a lovak bokszai között. Mick lova, Rowdy az első bokszban kapott helyet.

Kamaszként Ace nem igazán örült annak, hogy Houstonból holmi farmra küldték a semmi közepére. Büntetésnek érezte, és teljesen begörcsölt. Az első három hónapban kiállhatatlanul viselkedett. Mick azonban folyton rábízott valami munkát, és elegendő mozgásteret hagyott, hogy végre észhez térhessen, és rádöbbenhessen: alaposan elszúrta az életét, és egyedül neki áll hatalmában helyrehozni a dolgokat.

Elsétált a munkások lovai előtt, míg végül azokhoz a lovakhoz nem ért, amelyeket Mick a látogatók számára tartott fenn. Felnyergelt egyet, azt, amelyiknek a bokszában a Carl név állt a falon. Aztán odament Molly lovához a második bokszban.

Amikor meghallotta a lány lépteit közeledni, megfordult. Már bánta, hogy korábban kiment hozzá a folyosóra. Sosem tanult meg bánni vele, pedig már tinédzserként is vágyakozott utána.

– Felnyergeltem a lovadat – mondta.

– Kösz! – Molly megfogta Thunder kantárját, majd odavezette a felszálláshoz használt emelvényhez. Miután elhelyezkedett a nyeregben, vetett egy pillantást Ace-re a válla fölött. – Jössz?

A férfi bólintott. A NASA több millió dollár értékű felszerelést bízott rá, fizettek neki azért, hogy megossa velük a véleményét és a gondolatait, de tisztában volt azzal, hogy mindez ebben a pillanatban egy centet sem ér. Szóhoz sem jutott, látva, mennyire elemében van a lány. Még ha ne adj' isten elveszítené a farmot, Molly akkor is tudatában lenne a saját értékeinek.

Ace sosem érezte teljesnek magát egészen addig, amíg nem járt a Föld fölött. A kék bolygó olyan csodálatos volt a távolból, a világegyetem többi része pedig ott nyújtózkodott előtte. Ha soha többé nem mehet fel az egészsége miatt... ki lesz belőle? Azt tervezte, hogy részt vesz a Kronosz-küldetéseken, de lehet, hogy ez már elérhetetlen a számára.

A NASA összes küldetését görög istenekről nevezték el. Azért választották Kronoszt ehhez a programhoz, mert a mítoszok szerint egy új civilizációt indított útjára a Földön. Sokan azt remélték, hogy a Kronosz-küldetések ugyanezt eredményezik majd a vörös bolygón.

Mielőtt Ace eltöltött egy évet a Nemzetközi Űrállomáson, Dennis Lock, a Kronosz-küldetés programigazgatója, és dr. Lorelei Tomlin, a csapat orvosa különleges edzéstervet állítottak össze

neki, hogy felkészítsék a hosszú távú programra. Látni akarták, hogy képesek-e ellensúlyozni a Föld gravitációs mezején kívül töltött egy év várható hatásait.

Ace felépülése a megszokott izomvesztéséből viszonylag gyors volt, de a csontsűrűség-vesztés, amit elszenvedett – és véérének megemelkedett kalciumszintje ennek egyenes következményeként – aggasztó maradt. Az orvosi felülvizsgálat során Tomlin doki legalább olyan ingerült volt a szokatlanul lassú javulás miatt, mint Ace maga. A lecsökkent csontsűrűség elvehette tőle karrierjének azt a részét, amit a legjobban szeretett – igazából kint lenni az űrben. És erre egyáltalán nem állt készen.

Most felült Carlra, Molly pedig elindult előtte ki az istállóból.

Az éjszaka hűvös volt, az égbolt tiszta. Ace egy pillanatra megfeledkezett a lovaglásról, és egyszerűen csak bámulta az eget. Hirtelen félelem és veszteségérzet tört rá. Muszáj engedélyt kapnia a küldetésekre!

– Jól vagy? – kérdezte Molly.

Ace azt hitte, hogy az égbolt látványa emlékezteti majd arra, ki is ő, de helyette csak még erősebben tört rá, hogy mi mindent veszíthet.

– Persze – hazudta.

Molly végigügetett a legelő mellett, ahol a marhákat tartották, Ace-nek pedig minden ügyességére szüksége volt, hogy képes legyen lépést tartani vele. Végül tudatosult benne, hogy Molly nem lovagol, hanem inkább menekül valami elől.

Az apja halála miatt érzett fájdalom elől.

Ace már meg sem próbálta tartani vele a tempót, hagyta, hadd száguldjon, amilyen gyorsan csak bír.

Molly végül néhány száz méterre tőle megállt, és az ég felé fordította a fejét.

Amikor felzárkózott mellé, Ace észrevette, hogy könnyek csillognak tágra nyílt szemében.

– El is felejtettem, mennyire szeretek éjszaka lovagolni – jegyezte meg a lány.

– Én is. Felvillanyozza az embert.

– Köszönet érte. Tudom, azért jöttél, hogy eldöntsd, mi legyen a farmmal, nem pedig azért, hogy Mick problémás lányával bajlódj.

– Nem is vagy problémás – felelte a férfi. – Miattad is jöttem. Mindkettőnknek el kell döntenünk, mit kezdünk ezzel a bonyolult örökséggel, amit Mick hagyott ránk.

– Igen – értett egyet Molly. – De nem ma éjjel.

– Nem bizony – vágta rá Ace. – Most hová menjünk?

A lány ismét a csillagok felé fordította a tekintetét, és a férfi is csatlakozott hozzá. Elakadt a lélegzete, amikor a tekintetével rátalált arra, amit keresett.

– Mit nézel? – kérdezte Molly.

– Az űrállomást.

– Merre van?

Ace felemelte a karját, és rámutatott.

– Milyen odafent?

A férfi vállat vont.

– Nálam jobb emberek talán képesek lennének szavakba önteni. Én csak annyit tudok, hogy odafent... szabad vagytok.

– Mint én lovaglás közben – mormolta Molly csendesen.

Ace nem válaszolt, csak újra felnézett az égre. Megfogadta, mindent megtesz, ami a hatalmában áll, hogy ismét küldetésre kész állapotba kerülhessen. Nem végzett azzal az élettel. Még nem!

Leszálltak a lovukról, és gyalog folytatták az útjukat. Jasonnek ezt az oldalát Molly nem ismerte. Még csak egy fiatal fiú volt, amikor elment a seregbe, és elindult az űrhajóssá válás útján, és bár néhány évig ugyanabban a házban éltek, sosem beszélgettek egymással komolyan.

Molly úgy érezte, ma éjjel vethet egy pillantást a férfi valódi énjére.

– Mi a helyzet a karriereddal? – kérdezte tőle.

– Ez bonyolult.

– Azt hiszed, nem érteném, vagy egyszerűen nem akarsz beszélni róla?

– Te vagy az egyik legokosabb nő, akit ismerek – válaszolta Ace.

Molly elmosolyodott.

– Ezt csak azért mondd, mert jobb voltam nálad emelt szintű matematikában.

– Én is sokat javultam – közölte a férfi.

– Nekem pedig sosem kell használnom. Ironikus, nem?

– Az élet bonyolult – felelte Ace. – Sokkal bonyolultabb, mint azt valaha is képeltük volna.

– Szóval nem akarsz beszélni az egészségedről. Rendben. De annyit mégis tudnom kell, ha veszélyes-e az állapotod. Negyvenöt percnyire vagyunk a legközelebbi kórháztól.

Egészségügyi problémák.

Ace nem akart beszélni róla. Attól csak még valóságosabbnak tűnt volna az egész. De ha továbbra is homályosan fogalmaz a dologgal kapcsolatban, azzal csak még jobban felkelti Molly kíváncsiságát.

– Az úrutazás által kiváltott lecsökkent csontsűrűség tüneteitől szenvedek.

– Nem igazán tudom, mi az – felelte Molly. – De úgy hangzik, mintha csonttritkulás lenne.

– Annak az előszobája. Emiatt a vérem kalciumszintje is aggasztóan megemelkedett.

– Mit tehetsz? – kérdezte Molly.

– A munka a farmon, az, hogy rendeltetésszerűen használom a testemet, mind segíteni fog – állította Ace optimistán. – Három hónap múlva újra megvizsgálunk. Emelt szintű gyakorlatokat végeztem az űrállomáson, és speciális étrend szerint étkeztem. A küldetésemnek az is része volt, hogy teszteljék rajtam a hosszú távú úrutazás hatásait. Ha Tomlin doki elmélete helyes, akkor sokkal gyorsabban kell javulnom, mint mások javultak a múltban.

Molly bólintott. A férfi beszélt a kórtörténetéről, de azt nem árulta el, mit is jelent ez pontosan a számára.

– Meddig maradsz? – kérdezte tőle.

Tudnia kellett. Terveket kellett készítenie.

– Három hónapig. Ezalatt eldönthetjük, mi legyen a farmmal.

– Nem akarom eladni! – vágta rá a lány. – És nem is tudlak kivásárolni. Még nem.

– Pedig azt reméltem, hogy eladhatom neked a részemet. Az én életem nem itt van.

– Apa kért tőled kölcsön, szóval tudnod kell, hogy a farm már nem annyira jövedelmező, mint volt.

– Egyszerűen rád írathatnám a részemet. A NASA jól megfizet, és a farm jog szerint amúgy is téged illet.

– Nem – tiltakozott Molly. – Apa nem véletlenül akarta, hogy a tiéd legyen. És ugyan nem értem, miért tett bennünket egyenlő jogú társakká, nem fogok szembeszegülni a döntésével. Még az is lehet, hogy megszereted ezt az életet.

– Nem hiszem. – Ace felnézett a csillagokra, és látszott rajta, hogy a legszívesebben ebben a pillanatban is ott lenne közöttük. – Ha őszinte akarok lenni, nem sok mindenre emlékszem a régi időkből azon kívül, hogy simán megvertél lovaglásban.

Ace felnevetett.

A lány egy pillanatig csak nézte, majd ő is elmosolyodott. Az apja halála óta most először.

– Megmosolyogtattál.

– Örülök neki – felelte Ace. – Szeretem a mosolyodat.

– Tényleg?

– Igen, hölgyem.

Molly megcsóválta a fejét.

– Mondd csak, hány nő esett beléd a szerénységed miatt?

– Elég kevés – felelte Ace ferde mosollyal. – Nem mindenkit nyűgöz le, hogy űrhajós vagyok, és hogy jártam a Nemzetközi Űrállomáson.

– Komolyan? – Molly megborzongott, ha azokra a dolgokra gondolt, amiket a férfi tett és látott.

– Engem lenyűgöz.

– Tényleg?

– Csak egyszer hagytam el Texast. Louisianáig jutottam. Szóval nekem igenis nagy dolog, hogy te viszont elhagytad a bolygót – közölte Molly, és kíváncsi volt, ki nem értene egyet vele.

Ace megállt, és felé fordult. Az arcvonásait nem lehetett tisztán kivenni a sötétben, de Molly érezte, hogy őrá irányul a figyelme.

Megnyalta a szája szélét, és próbált hátrébb lépni, mert ahogy korábban mondta, ő elég problémás volt. Jason pedig bizonytalan, és aggódik a jövője miatt. Ennél rosszabb nem is lehetne az időpont egy csókra. Vagy még többre... mert Molly többet akart.

– Jason...

– Igen?

– Miért álltál meg?

– Mert meg akartam mutatni neked ezt – felelte a férfi.

Átkarolta Mollyt, ő pedig kezdte az arcához emelni az arcát, és behunyta a szemét. Jason azonban megfordította, hogy háttal álljon neki, aztán az álla alá tette a kezét, és úgy igazította a fejét, hogy az ég felé nézzen.

Mollynak tűzben égett a teste a vágytól, de a férfi úgy kezelte, mint egy barátot.

3. FEJEZET

Ace könnyedén érintette meg a lány állát, miközben az ég felé irányította a fejét. De többet akart! A lány csaknem nagyobb függőséget okozott, mint a repülés! Csakhogy ő nem örökre tért vissza, és Molly többet érdemel egy rövid nyári kalandnál.

– Mit néztek? – kérdezte a lány. A hangja lágyan csengett, a hajának pedig eperillata volt.

Ace emlékezett arra, hogyan nézett ki, amikor kusza hullámokban hullott a vállára, és erős volt a kísértés, hogy kiszedje belőle a gumit, ami most összefogta.

– A Vénuszt – felelte. – A földi évnél rövidebb időbe, kettőszázhuszonöt napba telik, hogy egyszer megkerülje a Napot, ezért gyakran láthatjuk az égen. Néha a Jupiter és a Mars is együtt áll vele. Olyankor mindhármat láthatod egy háromszöget alkotva.

– Most?

– Nem. Többnyire napkelte előtt nem sokkal.

– Milyen látni a napkeltét Föld körüli pályáról?

Ace nem volt biztos benne, hogy képes lenne szavakba önteni. A NASA-nál eltöltött idő ellenére sok tekintetben továbbra is inkább cowboy volt, még ha nem is akart semmilyen formában kötődni a Földhöz.

– Óriási – szólalt meg végül.

Molly felkuncogott.

– Óriási?

– Valami gondod van ezzel?

– Az égvilágon semmi – vágta rá a lány. – Jó tudni, hogy nem is változtál olyan sokat.

Ace először nem értette, mire céloz, de aztán eszébe jutott, hogy a farmra kerülése után mindig mindenre csak annyit tudott mondani, még hozzá meglehetősen gúnyosan, hogy „óriási”.

– Már nem használom olyan gyakran ezt a szót. Talán van valami a Bar T-ben, ami kihozza belőlem.

– Bizonyára – bólintott Molly, majd kissé oldalra lépett. – Azt hiszem, ideje visszamenni.

– Ha megteszed, a legjobb részről maradsz le.

– Miről? – kérdezte a lány, és szembefordult a férfival.

Ace hálás volt a sötétségért, mert így Molly nem láthatta, milyen nagy hatással van rá. Végigfuttatta az ujját a nyaka vonalán.

– Olyan finomnak tűnsz a holdfényben. A Carina-ködre emlékeztetsz.

– Sosem hallottam még róla – felelte a lány.

– Nem olyan ismert, mint sok más köd. Csak a déli égbolton látszik.

– Úgy érted, a déli félgömbről?

– Aha. Emlékszel, hogy sokáig nem voltam biztos benne, merre is van Montana? – kérdezte Ace.

Amikor az utcán próbált túlélni, csak az számított neki, hogy legyen mit ennie, és távol tudja tartani magát a hatóságoktól. Sosem teljesített jól az iskolában egészen addig, amíg a Bar T farmra nem került, és nem kellett többé ilyesmi miatt aggódnia.

– Emlékszem. De az eget mindig jól ismerted – válaszolta Molly.

– Kisebkkoromban, mégmielőtt eldurvultak volna a dolgok, olvastam egy könyvet a tengerészekről, akik a csillagok segítségével navigáltak. Megragadt bennem.

– Mint bennem a *Misty of Chincoteague*. Az a könyv kedveltette meg velem a lovakat.

Ace sosem merengett a múlton, különösen nem a gyerekkorán. Nem volt ott más, csak fájdalom és megaláztatás. De idővel rádöbbsent, mennyire komoly szerepük volt a régi eseményeknek abban, hogy a mostani önmagává vált. Kissé lázadónak számított még a Kronosz-programon belül is. Állandóan feszegette a korlátait. Olyan küldetéseket is elvállalt, amelyeket mások kétszer is meggondoltak. Éppen ezért volt annyira elszánt a parancsnoka, hogy újra formába hozza a lehető

leghamarabb.

Ace elég realista volt ahhoz, hogy tudja, valószínűleg nem lesz tagja az első Mars-küldetésnek, hiszen az legkorábban húsz év múlva esedékes. Számára a Kronosz jelentette az álmoküldetést. Ők fogják ugyanis felvinni az első Föld és Mars közötti bázis alkotóelemeit. Ők fogják felépíteni a köztes állomást, és minden egyes útjuk tovább teszteli majd az emberi állóképességet az űrben.

A gondolatai Molly felé kanyarodtak. A lány valahogy mindig elérhetetlen volt a számára. Kamaszkorában attól tartott, hogy ő nem elég jó neki, és most döbbsent csak rá, hogy mindig is menekült minden elől, ami kicsit is hasonlított a normális életre. Még ma is ezt teszi.

De a holdfényben, a halkán szuszogó lovakkal a hátuk mögött ez most nem számított. Megtámasztotta Molly tarkóját, és lassan hajolt hozzá közelebb, hogy elhúzódhasson, ha akar. De ő nem tette. Helyette lábujjhegyre emelkedett, és Ace érezte az ajkán a leheletét, mielőtt a szájuk összeforrt volna.

Ace tudta, hogy mindebből néhány holdfényes csóknál sosem lehet több, de számára így is tökéletesnek tűnt.

Mollynak nem volt szokása sutba vágni minden óvatosságát, de ez itt Jason! És tudta, bárhogy alakul is az egészsége, a férfi semmiképp sem marad sokáig a farmon. Mindig is nagyobb dolgokra volt hivatott.

Molly felsóhajtott. Csak semmi tétovázás!

A férfi sötét hajába túrt az ujjával, és kissé oldalra billentette a saját fejét, hogy elmélyíthessék a csókot. Miután együtt lovagoltak idekint, és beszélgettek egymással, még az ízét is másnak érezte. Kalandosabb volt, tele olyan dolgok ígéretével, amelyeknek a megszerzéséhez Molly sosem volt elég bátor.

Elhúzódtott a férfitől.

– Mi a baj?

– Semmi.

– De hát ez csak egy csók! – mordult fel Jason erős texasi akcentussal.

Ami nem vezet sehová, és éppen ez volt a probléma Molly számára.

– Azt hinnéd, hogy képes vagyok elengedni magam és szórakozni egy kicsit, de még most sem bírom megtenni, amikor nincs semmi vesztenivalóm.

A férfi a karjába vonta, és egyszerűen csak magához ölelve tartotta. Molly ezúttal nem sírt, de a magányosság, amit az apja elvesztése miatt érzett, ismét visszatért.

– Szeretnék olyan lenni, mint azok a rámenős nők a filmekben. Elvenni, amit akarok, aztán mosolyogva visszatérni a megszokott életemhez.

– Ó, Molly! – sóhajtott fel Jason. – Az nem te lennél.

– Legnagyobb sajnálatomra – vágta rá a lány.

Jason végigsimított a hüvelykujjával Molly állán. A keze erős volt, de nem durva. Ahogy megérintette, a lányban lassan felizzott a tűz. Borzongás futott végig a nyakán, le egészen a válláig és a karjáig. Érezte magán a férfi leheletét, és behunyta a szemét. Valahogy minden sokkal könnyebbnek tűnt csukott szemmel. Amikor megérezte Jason hüvelykujját az alsó ajkán, felsóhajtott, mire a férfi még szorosabban ölelte magához.

Amikor az ajka könnyedén végigsimított az övéen, Molly átadta magát az élménynek. Képes lett volna egész éjjel csak állni ott, hogy újra felfedezhessék egymást és a szenvedélyt, amelynek a megértéséhez sok évvel ezelőtt még túlságosan fiatal volt.

Amikor a nyelvvel megérintette a nyelvét, Jason halkán felnyögött. Az egyik kezét Molly hátára simította, és még közelebb húzta magához a lányt. Aztán megragadta Molly fenekét, és becézgetni kezdte farmerje anyagán keresztül, Molly pedig megborzongott, ahogy az érzések elárasztották.

Megragadta a férfi csípőjét, legalább annyira azért, hogy egyensúlyban tartsa magát, mint azért, hogy megérinthesse a testét, amelyet izmosnak és keménynek talált. Molly életében most először elismerte legalább önmagának, hogy akarja őt, szüksége van arra, hogy itt maradjon vele. Tudta azonban, hogy a férfi erre sosem lenne hajlandó.

Ace-nek nem sok ideje volt a romantikára. Randizgatott persze – már ha az egyéjszakás kalandok és a rövid nyári viszonyok annak számítottak –, de olyan álmjai voltak, amelyekkel egyetlen nő sem vehette fel a versenyt.

Molly viszont kísértésbe hozta. Ráadásul össze is van kötve vele, valamint ezzel a földdel, amíg nem sikerül előállniuk egy olyan megoldással, amely mindkettőjük számára megfelelő.

Aztán ott van még az egészsége. Azelől nincs hova futni.

Ebben a pillanatban viszont egyedül Molly tűnt valódinak a számára.

A lány arcára simította mindkét kezét. Érezte bőre selymességét. Parfümjének illata teljesen körbevette, ő pedig egy kis időre elengedett minden zavarót.

Molly ajka lágy volt. Amikor a nyelvével megérintette az övét, Jason gyengéden a szájába szippantotta. Az egyik keze lesiklott a lány hátára, a másik felfedezőútra indult. Molly domborulatai tökéletesen illettek a tenyerébe, mintha egyenesen neki teremtették volna. Hátradőlt, és felemelte a lányt a talajról.

Molly belekapaszkodott, kissé félrebillentette a fejét, és a nyelve egyre mélyebbre hatolt Jason szájában. A férfi addig mocorgott a csípőjével, amíg be nem fészkelte erekióját a lány lába közé.

Molly széttárta és a csípője köré kulcsolta a lábát. Jason kissé hátratántorodott, de aztán óvatosan letérdelt a talajra, és lefektette a lányt. Egyik kezével megtámaszkodott a puha fűvön, aztán Molly fölé hajolt.

A lány oldalra fordította a fejét.

– A lófarkam kényelmetlen – közölte.

Jason lenyúlt, kivette a hajgumit, és az ujjával szépen kiterítette a lány haját a feje körül.

Aztán végigfeküdt a fűvön, majd az oldalára fordította Mollyt, hogy szembe kerüljenek egymással.

– Szerettem volna leengedve látni a hajadat.

– Miért? – kérdezte a lány halkán, már-már félénken.

Ez nem az a Molly volt, aki képes megszelídíteni egy vadlovat, vagy aki egyetlen pillantással rendreutasít egy csökönyös munkást. Ez itt az a nő volt, aki mindig is foglalkoztatta Jasont. Aki néha beférközött az álmaiba, mielőtt elküldte volna magától.

– Mert gyönyörű. – Jason néhány tincset morzsolgatni kezdett az ujjai között.

– Elég átlagos.

Molly szavai mögött a férfi érezte a ki nem mondott folytatást, hogy ő maga is átlagos. És ez megrendítette.

– Jól tudod, hogy nem vagy átlagos.

– Szerintem meg igen.

– Mindig is kitűntél. A szemed olyan, mint a fekete csokoládé, képes lennék teljesen elveszni benne, és a hajad... olyan selymes és puha, hogy szeretném beletemetni az arcomat, és belélegezni édes eperillatát.

Molly döbbenet meredt rá. Jason maga is elcsodálkozott, hogy honnan jöttek ezek a szavak. Életében először fogalma sem volt arról, mi lesz a következő lépése, és elveszni Mollyban legalább olyan jó ötletnek tűnt, mint bármi más.

Csakhogy Molly tekintetében túl sok olyan kérdés kavargott, amelyekre Jason nem ismerte a választ, ezért aztán birtokba vette az ajkát egy csókkal, ami nem hagyott teret a gondolkozásra – egyikük számára sem.

Az éjszaka egyre mélyült körülöttük, de ők még mindig ott heverték a fűben, csókolózva és egymást becézgetve, amíg Jason lova oda nem lépett hozzájuk, és meg nem bökte a férfi hátát. Ekkor Jason felült, és Mollyt is magával húzta.

Túl korai lett volna ennél tovább merészkedni. Üzlettársak voltak... barátok... a szex nem volt túl jó ötlet, ha nem akartak komplikációkat.

– Azt hiszem, ideje lenne visszamennünk – jegyezte meg Molly.

Jason felsegítette, és mindketten leporolták magukat. A lány az ajkába harapott, és felnézett rá.